

spáchán již po té, kdy bylo vysloveno, že podmíněně odsouzený se osvědčil. Nepochybil tedy soud první stolice tím, že, rozhoduje o podmíněném odkladu výkonu trestu hleděl i k dřívějšímu odsouzení obžalovaného. Nebylo proto lze odvolání vyhověti.

Čís. 1951.

Útisk (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n.).

Pod skutkovou podstatu přestupku §u 1 zákona spadá vyhrůžka novináře novináři skandálem za účelem vynucení sdělení, kdo mu prozradil redakční tajemství.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, Zm II 18/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 5. prosince 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem §u 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Ani po stránce hmotněprávní nelze shledati rozsudek pochybeným. Okolnost, že šlo o zřejmé porušení redakčního tajemství, odůvodňovala ovšem vážný zájem obžalovaného, aby jako šéfredaktor jména rušitelova se dověděl. Než tento vážný zájem nezakládá ještě právního nároku proti Rudolfu T-ovi, aby obžalovanému jméno to sdělil, tím méně oprávnění, aby se tohoto sdělení vyhrůžkou skandálu domáhal. Bylo-li by snad možno, přiznati z důvodu discipliny v podniku chefovi právo na pátrání po rušiteli jejím mezi personálem podniku, nemůže přece býti řeči o právu takovém oproti osobě podniku cizí. Tvrzená jsoucnost kárné instituce společné všem příslušníkům stavu pak sama sebou poukazovala obžalovaného na cestu, kterou mu bylo nastoupiti. Sama zmateční stížnost není s to poukázati na nějaký právní předpis, z něhož právní nárok ten odvozovala; pouhé stavovské názory novinářů, zvyky snad u nich panující, nemohou založiti pro příslušníka stavu ani proti příslušníku téhož stavu ještě nárok, jehož splnění směl by se každým prostředkem, i násilným, beztrestně domáhati. Z tohoto důvodu nemůže se proto stěžovatel domáhati beztrestnosti. Též poukaz na podobnou prý situaci právních zástupců, užívajících klausule, že v případě nevhovnění bude podána civilní nebo trestní žaloba, neobstojí, šlo-li o vymáhání alespoň domnělého nároku povahy právní, neboť hrozba žalobou je hrozba použitím prostředku, na který sám právní řád a zákon poukazuje věřitele nebo poškozeného; také pohrůžka, domáhati se nároku pomocí povoleného k tomu soudce, byť i trestního, jistě se podstatně liší od pohrůžky veřejným skandálem v novinách. Tvrzení stížnosti, že Rudolf T. jako svědek při obžalobě dle §u 98 tr. zák. vyhrůžku újmou na cti sám byl vyloučil, nemá opory ani v záznamech protokolu o hlavním přelíčení, tím méně ve zjištěních rozsudku a jest již proto bezvýznamné, že závadným dopisem hrozeno uveřejněním zprávy, že svě-

dek sám, nebo prostřednictvím zjednané jím cizí osoby nedovoleným způsobem do tiskárny se vplížil a rukopisu se zmocnil, tedy tvrzení, jež i nehledě k povolání svědkovu obsahuje ve skutkovém stavu nijak neodůvodněné nařknutí z jednání s obecným pojmem čestnosti naprosto se nesnášející. Ježto zjištěný skutek obžalovaného vykazuje veškeré známky přestupku útisku, bylo zmateční stížnost jako ve všech směrech bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 1952.

Shromažďovací zákon ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák.

Výjimka z povinnosti ve smyslu §§ů 2, 3 zákona platí pro takové projevy lidových zvyků a obyčejů a náboženského kultu, které docházejí výrazu ve shromažďovací formě ode dávna zachovávané; nespadá sem propagační přednáška metodistické církve.

Zákon o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863.

Plakát je tiskopisem a nespadá pod výjimky v druhém odstavci §u 9 a v třetím odstavci §u 23 zákona uvedené, třeba v něm byla část textu vyplněna ručně inkoustem.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1925, Zm II 25/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 18. prosince 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §u 23 odstavce druhý tiskového zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863 a přestupkem podle §u 19 shromažď. zák. ze dne 15. listopadu 1867, čís. 135 ř. zák.

Důvody:

Zmatečnost dle čís. 4 §u 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že nalézací soud nevyhověl návrhu obhajoby na připuštění různých vývodních svědků o té okolnosti, že shromáždění, jež stala se předmětem obžaloby, byla shromážděními náboženskými ku výkonu kultu ve státě dovoleného a ve formě u církve metodistické, jejíž příslušníky svědkové ti jsou, ustálené a obvyklé. Stížnost jest bezdůvodna. V prvé řadě dlužno zdůrazniti, že tak, jak stížnost uvádí, důkazní návrh nezněl. Dle písemného návrhu, opakovaného nezměněně při hlavním přelíčení, měli svědci slyšeli býti o tom, v čem pozůstávají obvyklá shromáždění ku výkonu náboženského kultu církve metodistické. Dle tohoto znění měl výslechem svědků býti zjištěn teprve způsob dotyčných shromáždění, kdežto dle tvrzení zmateční stížnosti měli svědkové dokázati, že shromáždění již v té podobě, jak byla obžalovaným odbývána, představovala obvyklá náboženská shromáždění církve metodistické. Při posuzování závažnosti důkazního návrhu zrušovacím soudem jest arci směrodatným jen obsah návrhu, jak jest uveden v záznamech protokolu o hlavním přelíčení. Návrh tohoto obsahu v souvislosti s ostatními výsledky průvodními činil však provádění nabízeného důkazu zcela po-